

Kiknek az útját járod ezután?

János 6,60-69

Bevezetés

Évekig, akár évtizedekig is el lehet lenni úgy valaki közelében, hogy az ember nem ismeri meg igazán a másikat. Vagy egyszerűen félreérti a másik szándékait, netán valami egészen mást vár tőle, mert belelát valamit a személyébe, ami nincsen benne abban a másikban. Aztán tesz vagy mond az a másik valamit, ami nem illeszkedik ahhoz a képhez, amit róla alkottunk, és csalódnunk benne. De kiben is csalódtunk igazán? Benne vagy abban a hamis elvárásban, abban a hamis képben, amit beleképzeltünk?

A mai bibliai történet pontosan ezt a helyzetet adja elénk. **Jn 6,66** **Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé.** – hallhattuk. Amikor Jézus a földiekről a mennyekbe, a testiekről a lelkiek felé akarja fordítani az őt követő sokaság figyelmét. Amikor arról beszél, hogy a földi szükségéiknél fontosabb kérdés az, hogy őt és szavait elfogadják-e és engedelmeskednek-e annak. Amikor nemcsak együtt ballagásra, hanem valódi követésre hívja az őt követőket, ami igazi elköteleződéssel és valódi áldozatokkal jár. Amikor döntéshelyzetbe kerülnek, és minden ellenséges vélemény ellenére színt kell vallani, és egyértelműen ki kell mondani, hogy Jézus a Messiás, a Megváltó. Akkor olvassuk ezt: **Jn 6,66** **Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé.**

1. Kit érdekelnek ezek?

Francois Mauriac (1885-1970) a francia keresztény író a „Jézus élete” című regényében, ezzel kapcsolatosan így szólítja meg a Mestert: „Uram, túl messze mentél! Nem azt hirdeted, amit vártak tőled. Ennek a tömegnek földi kenyér kell! A munkanélküliség felszámolását..., a hajléktalanság felszámolását..., a lakásínség megszüntetését várták tőled. De nem! Te valami mennyből alászállott kenyérről beszéltél, ... örök életet hirdettél. Vedd már észre magad! Hát kit érdekelnek ezek? Vagy kiszolgálod a tömegízlést, vagy nincs rád szüksége a világnak!”

A francia író pontosan megfogalmazta azt, hogy mi volt követői a legnagyobb baja Jézussal! **Nem azt hirdette, amit vártak tőle, mert nem a tömegízlést akarta kiszolgálni.**

Amíg Jézus tetteivel és szavaival ebben a világban ígér valami olyat, ami itt teszi könnyebbé, kellemesebbé, élhetőbbé az életet, addig megyünk utána. Amíg halottakat támaszt föl, megszorítja a kenyeret, betegeket gyógyít, olyan jeleket és csodákat tesz, mint senki más, addig megyünk utána. Amíg nyerni lehet a követéséből, anélkül, hogy azért áldozatot kellene hozni, addig megyünk utána. De amint valami mást is akar, mélyebb, személyesebb elköteleződést, őszinte állásfoglalást isteni személye mellett: **Jn 6,66** **Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé.**

„Te valami mennyből alászállott kenyérről beszéltél, ... örök életet hirdettél. Vedd már észre magad! Hát kit érdekelnek ezek? Vagy kiszolgálod a tömegízlést, vagy nincs rád szüksége a világnak!” Egy olyan Messiás **kell**, aki rendet és igazságot tesz a földön, és valóra váltja egy szebb, egészségesebb, békésebb világ ígését. De **kit érdekel** egy olyan Messiás, aki Istennel rendezett kapcsolatot ajánl, itt és most bűnbocsánatot, és egy jövőbeli világban

kínál örök életet? Az embereknek csak a mindennapi kenyér kell, és minden Istennel együtt járó ráadás, Isten országa és igazsága nélkül...

2. Kemény beszéd ez...

Jn 6,60 **Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?** Az őt követő sokaságnak nem azért kemény Jézus beszéde, mert nem értik, amit mond, hanem azért, mert pontosan értik, mit vár el tőlük a Mester! Nem a buta fejjel, hanem a kemény szívvel van itt a probléma! Jézus nem azt akarja tenni, amit elvárnak tőle az emberek. Mert a sokaságban mindenki várt tőle valamit.

Kemény beszéd ez, mert nem simogat, nem ért egyet velük, nem beszél mellé, hanem szembesít, leleplez, kőkeményen kimondja az igazságot. Addig, amíg mások bűneiről beszél, amíg a mások által elkövetett igazságtalanságot leplezi le, amíg mások képmutatása a téma, addig amíg a jó és szerető Istenről hallunk, nincs azzal a beszéddel semmi baj. De amint engem leplez le, engem szembesít saját bűneimmel. korlátaimmal és képmutatásommal rögtön „kemény beszéd” lesz.

3. Elmaradó irányváltás

Amikor csökken valaki népszerűsége, akkor azon kezdi el törni a fejét, hogy mit kellene másként szólnia és tennie, hogy visszanyerje elpártolt követőit. Jézustól sokan elfordulnak, elveszti tömegbázisát. És mit tesz Jézus?

Megdöbbenő, hogy az Úr Jézus egy szóval sem tartja vissza őket. Nem von vissza semmit abból, amit tanított. Nem keresi a megegyezés lehetőségét. Nem ajánl kompromisszumot. Nem szavaztatja meg volt követőit. Nem mond le messiási címéről, mint valami sértett pártelnök. Nem omlik össze, nem roppan össze. Jézus a golgotai kereszt felé halad, egy másfajta megdicsőülés felé, mint amire tanítványai számítanak, és végül teljesen egyedül marad. Jézus nem kezd el másként viselkedni, hízelegni, nem kezdni el kétségbeesetten hajszolni a népszerűséget. Jézus nem vált irányt. Jézus egyedül marad.

4. Vajon ti is el akartok menni?

Jn6,67 **Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: Vajon ti is el akartok menni?** – fordul Jézus a legbelsőbb köre, az apostolok felé. A felolvasott történetben a sokaságnak konkrétan az volt kemény, hogy Jézus egy igen erős képpel – Jn6,54 **Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van** – arról beszélt, hogy az embernek mennyire szoros közösségbe kell vele kerülnie ahhoz, hogy elnyerje az örökéletet.

És egyedül Péter az, aki megéri Jézus kérdésének súlyát. Nem Jézus veszít azzal, hogy sokan hátat fordítanak neki. Az veszít el valami kimondhatatlanul értékeset, aki faképnél hagyja őt. Mert aki Jézusra nemet mond, az az Atyára mond nemet. Aki Jézusnak hátat fordít, az az örök életnek, a bűnbocsátnak, a megváltásnak, az eljövendő világnak fordít hátat. Mert nem Jézusnak van szüksége irányváltásra, hanem azoknak, akik követni akarják őt!

5. Uram, kihez mennénk?

Péter ezt ismeri fel! (Az más kérdés, hogy később kiderül nem képes a maga erejéből kitartani emellett a felismerése mellett. Nem sokkal később háromszor tagadja meg Mesterét.) De ebben a sorsdöntő helyzetben kimond valami nagyon fontosat: Jn 6,68-

⁶⁹Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje. Ez Péter hitvallása, nemcsak szavak ezek, hanem ez egy személyes, bensőséges, meghitt bizonyoságtétel.

6 Mi közünk mindehhez?

Kedves Konfirmandusok! Kedves Vendégeink! Nem tehetünk úgy, mintha ehhez a mai történethez semmi közünk sem lenne!

A konfirmáció a legtöbb fiatal és családjuk számára lezárása valami hosszú, néha unalmas, életidegen, kicsit fölösleges folyamatnak. Valaminek, amivel soha többet nem fogunk foglalkozni, amit hamar elfelejtünk. Ezért hívják egyházi körökben a konfirmációt: „kámformációnak”. Ezért született a vicc a templomtoronyban fészkelő galambokkal küzdő lelkészekről, akik közül az ért el sikert és az szabadult meg a galambjaitól, aki „lekomfirmálta” őket. Mert aki komfirmált, azt a legtöbb esetben soha többé nem látjuk még a templom környékén sem.

Szóval: **ti is el akartok menni?** És ezt nem én kérdezem, hanem az a Jézus, aki az apostolokat kérdezte. Két életút, két életstílus áll előttetek. Jézussal vagy Jézus nélkül? Nektek kell döntenetek! Kiknek az útját járjátok majd ezután? Azokét a tanítványokét, akik közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Vagy Péterét, aki hitet tett Jézus mellett, rábízta az életét Krisztusra, és minden következményével együtt kimondta: **Jn 6,68-69** Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek szentje. Isten adjon mindannyiunknak bölcsességet, hogy jól tudjunk választani! Ámen!